

3- Deistler merhametsiz bir ilaha ne kadar dayanacaklar?

Deistler bir ilahın bir tanrının varlığını kabul ediyoruz diyorlar. Deist olan kişiye diyoruz ki: Senin inandığın İlah merhametli midir, yoksa acımasız mıdır? Evet, bizler onun merhametiyle yokluk karanlıklarından varlık âlemine çıktık, onun merhametiyle yeryüzü bize bir mesken, güneş o meskene bir lamba ve soba, ay karanlık gecene bir kandil olmuş.

Yine onu merhametiyle yeryüzü bir sofraya olmuş hiç umulmadık yerlerden bize ikram edilmiş. Bak inekler süt çeşmesi, arılar bal küpü, denizler taze balık deposu, ağaçlar sanki o rahmetin eli olmuş renkleri farklı, lezzetleri farklı, şekilleri farklı nimetler bize ihsan edilmiş. Tadıyla diline, şekliyle gözüne, mahiyeti ile tüm vücuduna gıda olmuş. Toprak sanki bir kazan içinde neler neler pişiriliyor ve ikram ediliyor.

Uzaklara gitme kendine bak kalp, ruh, akıl, göz, kulak ve ağız gibi birçok aza ve duyguları sana veren aynı merhamet değil midir? Hem bir annenin yavrusuna olan şefkatine bak bu kimin eseri. Evet, bunca şeyi gördükten sonra o ilahın merhametinden bir şüphen kalmadığını sende biliyorsun bizde biliyoruz.

Şimdi ölüm denen bir gerçek var ki sen o ölüme yokluk diyorsun, hiçlik diyorsun. Aslında bunu sadece sen diyorsun çünkü senin konuşmayan ve karışmayan ilahın var. Onu yerine sen konuşuyorsun. Şimdi soruyorum?

Böyle merhamet sahibi olan ve merhametinin tecellilerini her yerde gösteren bir ilah kullarını tekrar yok etmekle kendinin merhametsiz ve acımasız olarak bilinmesine müsaade eder mi?

Mesela bir adam seni uçurumun kenarından kurtarsa önüne sofralar serse. Artık onun merhametinden şüphe etmezsin. Onun seni tekrar o uçuruma atacağına ihtimal vermezsin. Dersinki atacak olsa zaten atardı oradan çıkarmazdı. Önüme bu sofraları koymazdı dersin.

Aynen bizlerde yokluk karanlıklarında idik. Rahmetin tecellisi ile varlık âlemine çıktık bize merhamet edildi önümüze ne sofralar konuldu kaldırıldı. Şimdi onun merhametinden şüphe edip bizi tekrar yokluk karanlıklarına atacağına nasıl ihtimal verirsin. Atacak olsa niye çıkardı neden bu kadar ikram ve ihsanda bulundu?

Eğer ölüm son ise bir yokluk ise o zaman sana gösterilen bu merhametler, merhametsizlik değil midir? Sana verilen nimetler aslında seninle alay etmek değil midir? Senin ilahın kullarıyla alay eder mi? Buna ihtimal verebiliyor musun? Merhametini bu kadar tecelli ettiren bir ilah seni yokluk karanlıklarından varlık âlemine çıkartan bir ilah, Seni böyle nazenin bir bebek gibi besleyen bir ilah seni tekrar yokluk dediğin o ölüm çukuruna atar mı? Merhametini merhametsizliğe, şefkatini şefkatsizliğe, hikmetini hikmetsizliğe çevirir mi?

Elbette çevirmez? Eğer ölüm yokluk ise insanın kesilmeyi bekleyen bir koyundan ne farkı kalır?

Biliyoruz senin fıtratında ölümü kabul etmiyor. Çünkü sen ebed için yaratıldın?

Şimdi eğer bu ilah ölümün hakikatini anlatmazsa kulları bunu nasıl bilecek? Ölümün ötesinde bir hayat olduğunu nerden anlayacak. Ona böyle merhamet eden, onunla konuşmamakla ona böyle bir acı çektirir mi? Çektirmez dediğini duyar gibiyim.

Gel bu içinden çıkamadığın soruların seni yiyip bitirmesine artık müsaade etme. Sen şu âlemdeki dengeyi, düzeni, sistemi gördün ve hissettin ki bir yaratıcı var. Ama içini kemiren bu sorulara aklınla cevap bulamayacağını artık kabul et. Bu âlemi yaratan zat konuşmuştur yaratılışın hikmetini ve gayesini peygamberler ve semavi kitaplar ile bildirmiştir. O kendini, maksadını anlatmasa biz onu nasıl bilebiliriz. İnsanlığın bu konuda aciz kaldığını sende görüyorsun. Kimi ateşe, kimi güneşe, kimi ineğe tapıyor hala anlamıyor musun? Akıl ile geleceğin noktaya geldin bir yaratıcı var dedin. Artık o yaratıcıyı tanımak istemiyor musun? Onun adına kendin yorumda bulunmayı onun adına konuşmayı bırak. O zaten konuşmuş onu dinle o zaman tüm bu soruların cevap bulacak.